

РЕШЕНИЕ

№ 1026

гр. Пловдив, 09.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XX ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на десети февруари през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: Надежда Г. Славчева - Андонова

при участието на секретаря Петя Д. Мутафчиева
като разглежда докладваното от Надежда Г. Славчева - Андонова Гражданско
дело № 20225330107289 по описа за 2022 година

Предявените искове са с правно основание чл.422 ГПК, във връзка с чл.415 ГПК,
във връзка с чл.79, ал.1 ЗЗД, чл.86 ЗЗД и осъдителен иск по чл.92 ЗЗД.

В исковата молба от „Йеттел България“ ЕООД срещу И. Г. А., с правно основание
чл. 422, ал.1 ГПК, във вр. чл. 79, ал.1 ЗЗД и чл. 342 ТЗ и чл. 92 ЗЗД е направено искане
за признаване за установено в отношенията между страните, че ответникът дължи на
ищцовото дружество сумата от 146.47 лв. дължими и незаплатени месечни
абонаментни такси за потребление на мобилни услуги, 360 лв. неплатени лизингови
вноски, както и за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 255.76 лв.
неустойка за предсрочно прекратяване на услуги по договор за мобилни услуги.

В исковата молба и уточняваща молба от 16.06.2022г. се излагат твърдения, че
между страните бил сключен договор за мобилни услуги от 17.01.2019г., както и
договор за лизинг от 08.10.2019г. Длъжникът не изпълнявал задълженията си по тези
договори, поради което те били прекратени едностранно от ищцовото дружество на
09.01.2020г. Процесните клаузи, в които било заложено правото на кредитора на
неустойка, били обективирани в т.11 от договора за мобилни услуги – неустойката
била дължима за периода от прекратяване до изтичане на уговорения срок, като
максималният размер не можел да надвишава трикратния размер на стандартните
месечни абонаменти. За потребените в периода 20.09.2019г. – 19.01.2020г. услуги били
издадени фактури №№ 7295579568/20.10.2019г., 7296840467/20.11.2019г.,
7298167669/20.12.2019г. Изложени са обстоятелства за проведено заповедно
производство по чл.410 ГПК, като в рамките на дадения от съда срок, се предявявали и
настоящите искове. Направено е искане за постановяване на решение, с което да се
признае за установено съществуване на вземанията на дружеството в претендирания
размер от 506.47 лв., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението за
издаване на заповед за изпълнение до окончателното изплащане на вземането, както и

за осъждане за заплащане на сумата от 255.76 лв. претендирана неустойка. Претендирани са разноските по заповедното и исковото производство.

В срока по чл. 131 ГПК по делото не е постъпил писмен отговор от ответника И. Г. А..

Съдът, като прецени всички събрани по делото доказателства и доводите на страните по вътрешно убеждение, прие за установено от фактическа страна следното:

От приложеното ч.гр.дело № 19665 по описа на ПРС за 2021г. е видно, че е издадена заповед № 10574 за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК от 14.12.2021г., с която е разпоредено И. Г. А. да заплати на „Йетел България“ ЕАД сумата от 146.67 лв. абонаментни такси и 360 лв. неплатени лизингови вноски, ведно със законната лихва от 13.12.2021г. до изплащане на вземането, както и разноски в размер на 25 лв. ДТ и 481.60 лв. адвокатски хонорар. Заявлението е отхвърлено в частта за сумата от 255.76 лв. неустойка за предсрочно прекратяване на договор.

По делото са представени договор за мобилни услуги, сключен между „Теленор България“ ЕАД, ЕИК 130460283 и И. Г. А. от 17.01.2019г., Приложение-ценова листа за абонаментни планове за частни и корпоративни клиенти от посочената дата, декларация – съгласие от И. Г. А. от 17.01.2019г., заявление за пренасяне на номера в мрежата на „Теленор България“ ЕАД, допълнително споразумение от 08.10.2019г., договор за лизинг от 08.10.2019г. Представени са и Общи условия на договор за лизинг, декларация – съгласие от И. Г. А. от 08.10.2019г., Приложение – ценова листа за абонаментни планове за частни и корпоративни клиенти от дата 08.10.2019г.

По делото са представени също фактура № 7295579568 от 20.10.2019г. на стойност 47.52 лв. с отчетен период 20.09.2019г. – 19.10.2019г., фактура № 7296840467 от 20.11.2019г. на стойност 93.71 лв. с отчетен период 20.10.2019г. – 19.11.2019г., фактура № 7298167669 от 20.12.2019г. на стойност 137.70 лв. с отчетен период 20.11.2019г. – 19.12.2019г., фактура № 7299562377 от 20.01.2020г. на стойност 146.47 лв. с отчетен период 20.12.2019г. – 19.01.2020г., фактура № 7300875856 от 20.02.2020г. на стойност 762.23 лв. с отчетен период 20.01.2020г. – 19.02.2020г.

Представени са Общи условия на „Теленор България“ ЕАД за взаимоотношения с потребителите на електронни съобщителни услуги.

При така възприетата фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:

Не е спорно между страните по делото, установява се и от приложеното ч.гр.дело № 19665 по описа на Пловдивски районен съд за 2021г., че издадената заповед № 10574 за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК от 14.12.2021г. е връчена по реда на чл.47 ГПК, като в рамките на дадения едномесечен срок, са предявени и настоящите икове, поради което същите са процесуално допустими, като подадени при наличие на съответните процесуални предпоставки.

С оглед на представените и цитирани по-горе договор за мобилни услуги, допълнително споразумение и договор за лизинг, съдът намира, че по делото е установено съществуването на валидни облигационни правоотношения между страните във връзка с предоставянето на мобилни услуги, както и по договор за лизинг, поради което и следва да се приеме, че ответникът е бил наясно с предмета на договорите, цените, сроковете за плащане. Положените от лицето подписи в цитираните документи, в част от които е налице и собственоръчно изписване на трите имена на лицето, не са оспорени. По силата на Общите условия за ищеца е съществувало задължение да издава ежемесечно фактура за ползваните услуги на името на потребителя, а за последния – да плаща цените на потребените услуги в срок, указан във фактурите.

Безспорно е настъпил и падежът за плащане на задълженията, следователно вземанията са изискуеми. До даване ход на устните състезания по делото ответникът не ангажира доказателствени средства за установяване на факта на плащане на неплатените суми. Няма ангажирани и доказателства за връщане на вещите, предмет на договора за лизинг. С оглед на това съдът намира за установен и размерът на претендираните вземания за неплатени абонаментни такси и използвани услуги в общ размер от 146.47 лв., както и за незаплатени лизингови вноски – 360 лв. Поради това съдът намира, че исковете за посочените вземания са установени по основание и размер и следва да бъдат уважени.

По иска по чл. 92 ЗЗД:

Ищцовото дружество претендира неустойка в общ размер от 255.76 лв., от която сума 83.78 лв. – три стандартни месечни такси и 171.98 лв. за устройство с отстъпка от стандартната цена. В договора за мобилни услуги е предвидено, че в случай на прекратяване на договора преди изтичане на срока му по вина или по инициатива на потребителя, абонатът дължи неустойка в размер на всички месечни абонаменти за периода от прекратяването до изтичане на уговорения срок, като максималният размер на неустойката не може да надвишава трикратния размер на стандартните месечни абонаменти. В допълнение на тази неустойка потребителят дължал и възстановяване на част от ползваната стойност на отстъпките от абонаментните планове съответстваща на оставащия срок на договора, а в случаите на предоставено устройство за ползване на услуги, потребителят дължал и такава част от разликата между стандартната цена на устройството съгласно действащата към момента на сключване на договора ценова листа и заплатената от него при предоставянето му.

Съгласно формираната съдебна практика - Решение № 229 от 21.01.2013г. на ВКС по т.д. № 1050/2011г., Решение № 178 от 26.02.2015г. на ВКС по т.д. № 2945/2013г., II т.о., при произнасяне по претенция за неустойка съдът следи служебно за нищожност поради противоречие със закона или добрите нрави на клаузата от договора, в която

същата е била уговорена. Така уговорените неустойки в общ размер от 255.76 лв., на основание чл.26, ал.1, предложение трето ЗЗД - нарушаване на добрите нрави, съдът приема за нищожни, поради необосновано висок размер. Соченото води до значително неравновесие между правата и задълженията на доставчика и потребителя. В случая неустойката е извън присъщите □ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции. Задължението за заплащане цена на услуга, която въобще няма да се доставя, не обезщетява никаква претърпяна загуба и пропусната полза, а води единствено до неоснователно разместване на блага. Съобразявайки размера на неустойката с размера на главното задължение, съдът стига до извода, че в случая така договорената компенсаторна неустойка позволява на мобилния оператор да реализира значителен приход, без последният да полага допълнително каквито и да било усилия за изпълнение на насрещното си задължение.

По отношение на претенцията за неустойка, представляваща разлика между стандартната цена на устройството и действителната към момента на сключване на договора съдът намира, че ищецът не може впоследствие да търси като неустойка, предоставена търговска отстъпка с договора. Същата е предоставена към момента на закупуване на вещта и тя формира крайната покупна цена. Цената на вещта е съществен елемент от договора за продажба и е изрично договорена от страните още към момента на сключване на договора. Предвид това, търсенето на заплащане на предоставена отстъпка от цената на вещта, под формата на неустойка, цели последващо увеличаване на продажната цена. Съдът счита, че това от една страна е противно на добрите нрави, излизайки извън обезщетителната функция на неустойката, а от друга се постига и заобикаляне на първоначално обявената и договорена с потребителя цена на вещта, което е в противовес с чл. 143, ал. 2, т. 13 от Закона за защита на потребителите. Поради това съдът намира, че претенцията в общ размер от 255.76 лв. следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

С оглед изхода на делото на ищцовото дружество следва да се присъдят направените по делото разноски, съразмерно на уважената част от исковите претенции. Уважената част от исковите претенции възлиза на 506.47 лв., а отхвърлената – на 255.76 лв. Предвид разясненията по т. 12 от ТР № 4/18.06.2014г. на ВКС, ОСГТК, съдът, който разглежда иска, предявен по реда на чл.422, респ. чл.415, ал.1 ГПК, следва да се произнесе за дължимостта на разноските, направени и в заповедното производство, като съобразно изхода на спора разпреди отговорността за разноските, както в исковото, така и в заповедното производство. Разноските на ищцовото дружество в заповедното производство възлизат в общ размер от 205 лв., от които 25 лв. за ДТ и 180 лв. за адвокатско възнаграждение, а в исковото производство – в общ размер от 305 лв., от които 125 лв. внесена държавна такса, 180 лв. заплатено адвокатско възнаграждение. Поради това на страната следва да се присъдят направените по заповедното производство разноски в размер от 136.21 лв. и по исковото производство

в размер на 202.66 лв. От ответника разноси не са претендирани, няма доказателства за извършване на такива, поради което разноси не се присъждат.

Поради изложеното съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че И. Г. А., ЕГН ***** от *** дължи на „ЙЕТТЕЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД /с предишно наименование „ТЕЛЕНОР БЪЛГАРИЯ“ ЕАД/, ЕИК 130460283, със седалище и адрес на управление гр.София, ж.к. „Младост 4“, Бизнес парк София, сграда 6 сумата от 146.47 лв. /сто четиридесет и шест лева и 47 ст./ – дължими и незаплатени месечни абонаментни такси по договор за мобилни услуги, сключен между „Теленор България“ ЕАД, ЕИК 130460283 и И. Г. А. от 17.01.2019г. и сумата от 360 лв. /триста и шестдесет лева/ - лизингови вноски по договор за лизинг от 08.10.2019г., ведно със законната лихва върху посочените суми от датата на депозиране на заявлението за издаване на заповед по чл. 410 ГПК в съда – 13.12.2021 г. до окончателното изплащане на сумите, за които суми е издадена заповед № 10574 за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК от 14.12.2021г. по ч.гр.дело № 19665 по описа на ПРС за 2021г.

ОТХВЪРЛЯ предявените от „ЙЕТТЕЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД /с предишно наименование „ТЕЛЕНОР БЪЛГАРИЯ“ ЕАД/, ЕИК 130460283, със седалище и адрес на управление гр.София, ж.к. „Младост 4“, Бизнес парк София, сграда 6 против И. Г. А., ЕГН ***** от *** искове за осъждането му за заплащане на неустойка в общ размер на 255.76 лв. /двеста петдесет и пет лева и 76 ст./.

ОСЪЖДА И. Г. А., ЕГН ***** от *** да заплати на „ЙЕТТЕЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД /с предишно наименование „ТЕЛЕНОР БЪЛГАРИЯ“ ЕАД/, ЕИК 130460283, със седалище и адрес на управление гр.София, ж.к. „Младост 4“, Бизнес парк София, сграда 6 сумата от 136.21 лв. /сто тридесет и шест лева и 21 ст./ разноси за производството по частно гр. дело № 19665 от 2021г. и 202.66 лв. /двеста и два лева и 66 ст./ разноси по настоящото дело.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд Пловдив в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____